

[Kai Moltke.]

for over de forskellige kommunale budgetter at yde tilskud ikke netop er blevet forøget i de senere år, når man skal se på kommunernes økonomi, og den må man jo tage hensyn til i nær fremtid en række steder.

Endelig skal jeg sige, at disse henvisninger til Norge og Sverige ikke stammer fra mig. De stammer fra sidste nummer af Folkeskolen for 21. februar 1969, hvor der henvises til, at der i indeværende år i Sverige anvises 11,3 millioner svenske kroner, og siges, at man imidlertid regner med, at der forholdsvis hurtigt vil blive fremlagt forslag om konkrete forholdsregler på dette område. For budgettet for 1970-71 regnes der med et beløb på 15 millioner svenske kroner til dette særlige område. Derfor vil jeg sige, at hvis staten skal foregå kommunerne med et godt eksempel, tror jeg ikke, det med den nuværende fordeling af udgifterne vil være særlig fremmende for moderne forsøgsvirksomhed, hvis man vælter byrden over på kommunerne og selv fritager sig for et område, som undervisningsministeren i og for sig indrømmer er noget af det væsentlige, idet han formoder, at vi før eller senere ender i sådanne former som tilvalgsskolen.

Meta Ditzel: Der tales fra forskellig side om den nye tilsynslov, der skal komme, og det lader til, at man sætter stor lid til, at den skal komme til at betyde meget også i forholdet mellem hjem og skole. Der er nok heller ingen tvivl om, at det vil få sin betydning, hvis der bliver oprettet skole-nævn ved alle skoler, hvad der jo allerede i pressen har været omtalt som en del af den nye styrelseslov. Men jeg vil meget advare imod, at man tror, at man så har klaret alle spørgsmål med hensyn til hjem og skole. Det har man aldeles ikke.

Hvis det arbejde skal blive virkelig effektivt, så skal man tage helt anderledes fat på at gøre noget ved det. Man har prøvet på det i så mange, mange år, uden at man har fået de resultater, man gerne vil have. Hvis de skal fremskaffes, vil det betyde for

i hvert fald hver klasselærer, at han skal afsætte mange timer hvert år til dette særlige arbejde. Men det er så værdifuldt, at det lønner sig at bruge disse timer. Det, det står og falder med, er så, om lærerne har tid til det, og om lærerne har de fornødne kvalifikationer og den fornødne interesse for at komme i kontakt med forældrene. Jeg tror, de allerfleste lærere har det, men det vil blive nødvendigt på en eller anden måde at lægge dette arbejde ind i timeplanen, så det bliver et ganske naturligt led i hele skolearbejdet. Selv om det skulle koste lidt, vil det ikke koste mere end mange af disse forsøg på at helbrede, at borteliminere vanskeligheder, der dukker op i skolen netop på grund af, at man ikke har dette samarbejde i orden. Det vil lønne sig både økonomisk og psykologisk og trivselsmæssigt for skolen, hvis man gør noget virkeligt ved det.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg skal bare gøre en enkelt kort bemærkning, idet jeg med hensyn til skolénævn og ny tilsynslov må henvise til det lovforslag, der kommer i foråret. Det skal være gennemført til ikrafttræden 1. april 1970 i forbindelse med kommunalreformen, og der vil blive rig lejlighed til at drøfte problemet til den tid.

Jeg vil blot sige til hr. Kjær Rasmussen, at jeg nu ikke tror, det er helt rigtigt, at realafdelingen skaber denne nederlagsstemning hos andre. Der er mulighed for at gå fra realafdelingen til 8. og 9. klasse eller fra 8.-9.-10. klasse over til realafdelingen — også til gymnasiet, hvis vi tager det med — og det sker i voksende omfang. Jeg har heller ikke indtryk af, at 8.-9. klasserne er sådan vurderet, at de kan betegnes, som der var tilbøjelighed til at gøre det her. Jeg synes tværtimod, man taler om, at 8.-9. klasserne har haft en succes, som realafdelingen misunder dem.

Hermed sluttede forhandlingen.